

Lovforslagets § 1 begynder saaledes: „Dansk Adelskab, Titel- eller Ordensdekoration kan herefter ikke meddeles.“ Jeg gør opmærksom paa, at Indenrigsministeren i den grundlovgivende Rigsforsamling mente, at det vilde efterhaanden ophøre af sig selv. Men det er gaaet ganske anderledes, end man den Gang havde tænkt. I den Retning skal jeg tillade mig at anføre et Par Tal. For et Par Hundrede Aar siden, da Ordener bleve indførte, var der kun 19 Riddere. Det steg i Begyndelsen af det attende Aarhundrede til 50. I 1848, da den grundlovgivende Rigsdag beskæftigede sig med denne Sag, var Tallet vokset fra 50 til 3,700. I 1871, da Berg forelagde sit Lovforslag, var Tallet paa Riddere, Dannebrogsmænd osv. vokset til 7,000. De ville se, hvilken vældig Fremgang der har været. De ville se, at den Forventning, at disse Ting skulle afskaffes af sig selv, er langt fra gaaet i Opfyldelse. Det bekræfter sig, hvis man nu tæller, hvor mange Riddere og Dannebrogsmænd der er under Venstreministeriet. Det er 9,000. Vi ere voksede fra Højres 7,170 til Venstres 9,000. Christian den 8de udnævnte en Ridder hver fjerde Dag; det fandt man var temmelig meget, men i 1871 var Tallet fordoblet, da udnævnte man 200 om Aaret. Nu er Tallet steget under Venstres Regering til 280. Jeg beder Dem lægge Mærke til, at det var under Christian VIII., Enevoldskongen, der tilhørte en forholdsvis mørk Tid, at der udnævntes en Ridder hver fjerde Dag, medens vor højtærede Konseilspræsident, der langt fra er nogen Enevoldskonge, sørger for 280 Riddere om Aaret. Det andet Punktum i § 1 lyder saaledes: „Ej heller kan der meddeles nogen dansk Borger Naturalisation af fremmed Adelskab eller Tilladelse til at bære fremmed Ordensdekoration eller Titel.“ Der er det at bemærke ved dette Forslag, at det forbyder ikke at modtage disse Ting, for det kan man ikke forbyde. Men det, man kan forbyde, er, at det officielt anerkendes, og det taber sin Betydning, saa snart det ikke har sin officielle Anerkendelse.

I § 2 er der Tale om den Forret, som visse Arter af adelige have til at bære Titler som Greve, Baron, Grevinde, Komtesse osv., og da denne Forret strider

mod Grundlovens § 92, der siger, at enhver i Lovgivningen til Adel, Titel og Rang knyttet Forret skal falde bort, ophæves Forretten til at bære disse Titler. Naar vi have sat Tidsgrænsen til Indehaverens Død, er det naturligvis for at gøre Overgangen saa let som mulig.

Man tror maaske, at dette Adelsvæsen er noget gammelt, meget højtideligt og ærverdigt, men det er slet ikke Tilfældet. Vi fik ved Enevoldsregeringens Indførelse nogle tyske Adelsmænd her op. Christian den syvende — det er altsaa ikke saa længe siden — udnævnte 12 Adelsfamilier, Frederik den sjette 45, og, saa vidt jeg ved, har den højtærede nuværende Justitsminister ogsaa udnævnt et Par Stykker, eller i alt Fald have de faaet dansk Adelsret. Det er hele Herligheden, hvad Adelsvæsenet angaar: en forholdsvis ny Historie, der daterer sig fra Enevælden og burde være falden sammen med denne. Det samme gælder med Hensyn til Ordensdekorationer. De skyldes væsentligst Christian den femte. Tscherning, hvis Navn har en god Klang i denne Sal, sagde om dette Ordensvæsen, at det var kun at regne for tysk Mode, for Spilleværk.

Jeg tror ikke, jeg behøver at gennemgaa Lovforslaget i dets Enkeltheder. Jeg ser, at Tiden trækker noget ud, og jeg skal derfor indskrænke mig til at anbefale Forslaget til det høje Ting. Jeg skal blot endnu berøre det Spørgsmaal, om man tror, at jeg har Haab om, at dette Lovforslag bliver gennemført. Jeg kan ogsaa her citere Berg, der, da dette Spørgsmaal blev stillet til ham, sagde: „Hvis de ældre af os ikke ogsaa paa dette Punkt have svigtet deres Ungdom“ — altsaa hvis de ældre Venstremænd eller de ældre Demokrater ikke paa dette Punkt havde svigtet deres Overbevisning — „og dersom de yngre ikke vanslægtede fra Fædrene, faar dette Lovforslag en glimrende Modtagelse“. Her i Salen er der jo ikke saa faa af Bergs gamle Venner og i alt Fald ikke saa faa af dem, der se op til Berg, hvad der altsaa lover godt for Lovforslaget, og der er en Ting til, som vil spille en Rolle for dette Lovforslags Skæbne, nemlig at det for en stor Del er Fædrenes Sønner, der sidde i Regeringen. Hvis disse Venner ikke have